

HANN FERENC

A város

hol hajdan lusta fű
és héjakút
árnyéka
lengett
a sárga ég alatt

s a patanyomtócsák
medrét próbáló
madár
szava cserrent csak
rőt bokrok tövén

hol átok vert mindent
s a szél szakadt
palástja alatt
bújt meg
ki félt

ma Város áll

homlokkal hegyeknek forduló
áll keményen
vas-betontürelemmel
s csengő csillagok mögül
néz vissza az ember

1919

bomlott
barna
ég alatt
ijedten hunyorgó
mellbevéssett csillagok

rettenet-fegyver lódul
istenhomlok a porban

nincs szánó szív
csak vasparancs
kegyetlen nőta

nincs ének már
e Város
óriás fekete kendő
tintatollú varjak földje

hol bilincs csörren
a kakasszóra

„... jöttek éjben
feketében
puskarácsa-menedékben

Trjabiár Pált meg is fogták
Messzevárosba hurcolták

jött az írás
nyakát szegték
hatodmagával temették

szép szemük vak
fülük süket

moha növi be öklüket...”

1929

jaj fiam
szép fiam
jaj

hová rohantál a vérpenészes
falak közül

piros árok homlokodon
mire vett rá az éhség

jaj fiam
szép fiam
jaj

gonosz kobra hátán
hová futottál
zöld-repkény-álmaidból
jaj
mi lett

ki fonja be a hajam
ha a lámpátlan éj
ránkzuhan a kolónián

ha lompos kuvaszok
üvöltenek a gyárdudára

jaj fiam
szép fiam
jaj

ó
asszonyok

ti
korán-fakulók
néhai szépek

a rettenet
magányos folyosóin
ácsorgók

holt fiút
holt férfit
siratók

kik aszottan álltok
a Város
pengő pillérei alatt

míg
lüktetnek
rengenek
a falak

1936

korom és por

fekete liánok dzsungele hajt
fekete hajtást

a rossz falak
pántjai mögött
gúzsavert
tűzpiros
vasárnapunk

levegőt!
frisset!
erőtadót!

hadd harsogjon a rossz tüdő

a fáradt szív
vörös vérrel
töltse szűk ereink meg

s az ökölbe zászló
s a torkokra
hang örvénye teremjen

a bús arc égre nézzen
hisz ez a sorsa

és legyen
újra
legyen munka
munka

hogy fiúnk erős legyen
és szép a lány

s ez ország ne űzzön messzire
belga bánya
útvesztőibe

1939

rettenetes
srapnelfogsorát
újra feni a Szörny

éles karmai között
reszket a Város

vasfogán árkok lucska
hibbant szemén
a fény
puska fénye
patáján csizma
vértől sáros

s újra férfit
fiút
ad a Város

kik otthon maradtak
lenn
a mélyek mélyén

rögök
gyöngyfüzerei alatt
a nyomor
szürke tirádái alatt

szívükben
pirosbaöltözötten
mind
csodavárók

1945

pengj vas
pengj

hullj bilincs
hatalmad végetért

perzselt falak előtt
hullj rabruha

arc fényesedj
az álom itt áll
hús-vér
köntöse lángpiros

és a romok
szörnyű árkádjai
között
virágot növeszt
a kő is

a barakkok sivatagján
friss szél
fohásza perdül

a Város
kinyújtózik
a verőfényben

1958

mint
dolgos asszonykéz gyűrte
fehér tészta
úgy nő
feszül
e város

vaserdők
vastisztásain
kémény dalol

a nóta víg

sikkant a szén
a fürge csákány belemar

sínek szalagján csille fut

az Unnep fehér ingben
kopog
a konyha ajtaján

lányok hajából
piros szalaglepkét
röppent égre
a szél

1972

1000 gyerek
a térzene labirintusai között

friss újságszag
friss kenyérillat
friss izomzene

a Van
Volt
Lesz csúcsain
vörös málna virít

vörös kendők lengenek
a Város tornácain

gépgégék harsányan
halihóznak

labda pörren
vörös gömb
az égi mezőkön

szobrok mozdulatában
a Múlt
és
Ma
pöröl

ujjuk hegyén
galamb pihen

álmos csövek dobbantanak
kábelek vak érrendszere
csikordul

csak áll az ember
szótlán
a csoda percei között

rikoltoznak
az acélrögök